

[Kurt Brauer.]

Det har i et par år været sådan, at ikke udvalgsberetigede partier fik tilsendt udvalgsmateriale og altså har kunnet følge gangen i de enkelte udvalgs arbejde, og derfor kan det godt ærgre socialistisk folkeparti, at fru Hanne Reintoft ikke på et tidligere tidspunkt har ladet sit ændringsforslag tilgå udvalget, så det måske kunne have været optrykt uden for betænkningen, men sammen med betænkningen; så havde vi haft lidt bedre tid til at se på det. Det er ganske vist ikke normal praksis, det skal indrømmes, men jeg synes, at det havde været en idé, om man havde gjort det. Fru Hanne Reintoft må i nogen tid have vidst, at disse tanker var tanker, som hun under alle omstændigheder ville forlange gennemført og kræve til afstemning.

Jeg skal nu opfordre fru Hanne Reintoft til midlertidigt at trække sit ændringsforslag tilbage, naturligvis med den bemærkning, at fru Hanne Reintoft kan vende tilbage med det ved tredjebehandlingen, og jeg skal så opfordre til, at udvalget behandler fru Hanne Reintofts ændringsforslag imellem anden og tredje behandling. Så kan vi få en lejlighed til at stille spørgsmål til ministeren om, hvilke konsekvenser fru Hanne Reintofts forslag vil have for lovgivningen, og så kan udvalget få en mere saglig behandling af det.

Ved et umiddelbart gennemsyn, som jeg har kunnet foretage her de sidste timer, må jeg sige, at jeg har en umiddelbar sympati for fru Hanne Reintofts forslag, men hvis fru Hanne Reintoft ikke vil trække det tilbage, så må vi undlade at stemme. Vil fru Hanne Reintoft trække sit forslag tilbage nu og eventuelt genfremsætte det ved tredje behandling af lovforslaget, vil jeg være meget taknemlig derfor.

Jens Peter Jensen (Agerskov): Jeg vil også gerne på det radikale venstres vegne anbefale de to lovforslag med de af socialministeren stillede ændringsforslag og anbefale, at vi stemmer imod fru Hanne Reintofts ændringsforslag.

Hanne Reintoft: Jeg kan som sædvanlig ikke gå så let hen over denne sag, som så mange andre ordførere, da jeg ikke betragter det som en politisk ekspeditionssag, men

simpelt hen som min generations forpligtelse over for en generation, der har gjort noget for mig.

Vi har nu i to folketingsamlinger søgt at revidere og forbedre den lovgivning, der består om besættelsestidens ofre. Det er også nødvendigt, for som jeg før har gjort opmærksom på, har det vist sig at være en lovgivning, der faktisk i sin tid burde have været skabt ud fra helt andre præmisser, end tilfældet var. Man troede dengang, måske med en vis ret, at det drejede sig om en overgangslovgivning, indtil de krigsskadede var kureret og erhvervsmæssigt og socialt gentilpasset efter deltagelse i modstandskamp i illegalitet og deportation. Der var endda visse politikere, der gik så vidt, at de talte om, at ingen skulle tjene på denne lov, og det er der unægtelig heller ingen der er kommet til. Tværtimod har talrige tilbragt et liv præget af den yderste nøjsomhed og plaget af sygdom og besværligheder som følge dels af deres indsats for landets befrielse, dels af den danske regerings grundlovsbrud i 1941.

Nu står vi ved 25-året for den lovgivning, og spørgsmålet må så være, om vi kan erklære os tilfredse med den. Den er blevet forbedret, og jeg tror, det mødes med taknemlighed i de kredse, der skal klare sig på grundlag af lovgivningen. Men god nok, det er den ikke. Vi må hilse med tilfredshed, at udvalg og socialminister endelig har bestemt sig for at hæve hædersgaven med yderligere 1.800 kr. fra forslaget oprindelige 125 pct. Der har været anmodet om det i årevis, der har været forhandlet med ministre om det i årevis, og det er også nødvendigt.

Vi kan ikke acceptere begrundelsen for denne forhøjelse af hædersgaven. Den var oprindelig tænkt som samfundets anerkendelse til dem, der var blevet alvorligt invalide af deltagelse i frihedskampen eller ved deportation, men da man ikke ville give samme skattebegunstigelse til dem som til folke- og invalidepensionister, har man gjort hædersgaven til skattekompensation. Det er forkert; dels dækker den ikke det øgede skattetryk, dels var det ikke meningen med den. Jeg har givet socialministeren et klart eksempel på, hvordan et menneske, der fik sin invaliditet fastsat 25 pct. højere, idet invaliditetsgraden steg fra 75 pct. til 100 pct., i kraft af dette skattetryk faktisk fik